

Lovforslaget sættes til Forhandling.

Indenrigsministeren (Kragh): Jeg har den Ære at forelægge for det høje Ting Forslag til Lov om midlertidigt Kriseværn for Produktion af Cigarer, Cigarillos og Fodtøj i den Skikkelse, hvori Lovforslaget er vedtaget i det høje Folketing, hvor der er foretaget enkelte Ændringer deri af mere formel Art, medens det ikke kan siges, at Lovforslaget er undergaaet nogen Realændring. Lovforslaget gaar ud paa at yde et Kriseværn for de to Industrier: Cigarindustrien og Skotøjsindustrien, derved, at der for Cigarindustriens Vedkommende i Tiden fra 1. April d. A. indtil den 30. Juni 1925 fastsættes en Afgift af Cigarer og Cigarillos paa 6 Kr. pr. kg, medens der i Tiden fra 1. April d. A. til 30. Juni d. A. bliver at svare en Afgift ved Indførsel af Fodtøj og Dele til Fodtøj, en Afgift, som fastsættes forskelligt efter de forskellige Sorter af Fodtøj, hvorom Talen er, saaledes at der bliver i alt 4 Afgiftsklasser. Disse Klasser er: Litra a: 4 Kr. pr. kg plus 15 pCt. af Værdien af Fodtøj med Overtøj, hvori forefindes Silke; Litra b: 4 Kr. pr. kg plus 7,5 pCt. af Værdien af Fodtøj under Løbenummer 236 i Toldloven, dog med enkelte Undtagelser; Litra c: 1 Kr. 25 Ø. pr. kg af Fodtøj med Gummissaal og Overtøj af ufarvet, ikke mønstervævet, vegetabilsk Manufakturstof samt af syede Overdele af saadant Stof, og Litra d: 2 Kr. pr. kg af alt andet Fodtøj end det nævnte med Gummissaal og Overtøj af Manufakturvarer samt af alle under Toldlovens Løbenummer 238 hørende Dele til Fodtøj og af syede Overdele af andre Manufakturvarer end Silke- eller Uldvarer eller de under c nævnte vegetabiliske Stoffer. For saa vidt nu visse Vilkaar, for hvilke jeg skal gøre Rede, ikke maatte blive opfyldt, er disse Satser for Cigarer og Cigarillos og for Fodtøj og Dele til Fodtøj kun gældende for Tiden indtil 1. Juli 1923. Men hvis visse Vilkaar for en Fortsættelse af denne Foranstaltning opfyldes, vil i Tiden indtil Udgangen af Oktober 1923 for Skotøjets Vedkommende de samme Satser og derefter nogle ændrede Satser være gældende, nemlig henholdsvis for de af mig nævnte Litra: 1 Kr. 50 Ø. pr. kg plus 15 pCt. af Værdien, 1 Kr. 50 Ø. pr. kg plus 7,5 pCt. af Værdien, 70 Ø. pr. kg og 1 Kr. pr. kg, saaledes altsaa, at de førstnævnte Satser under Forudsætning af visse Vilkaars Opfyldelse vil være gældende indtil Udgangen af Oktober i Aar og de sidste stadig under samme Forudsætning indtil 30. Juni 1925. Efter dette Tidspunkt vil de i Toldloven fastsatte Satser for de nævnte

Varesorter være at bringe til Anvendelse, hvilket ogsaa vil ske fra det Tidspunkt, da de særlige Satser, som denne Lov omhandler, maatte ophøre at gælde, fordi de Vilkaar, som knytter sig til denne Lovgivnings Opretholdelse indenfor de Tidsfrister, jeg har omtalt, ikke længere maatte blive opfyldt.

For samtlige de omhandlede Virksomheders Vedkommende gælder det, som er bestemt i § 2, at Forudsætningen for disse særlige Krisetoldsatsers Gyldighed i Tiden efter 1. Juli 1923 er den, at der til Indenrigsministeren afgives en Erklæring, som skal foreligge senest 15. April i Aar, og i hvilken man forpligter sig til ikke at forhøje Priserne paa de af Krisetoldsatserne omhandlede Varer, medmindre Forhøjelsen maatte begrundes med en paavisselig Stigning i Raamaterialernes Pris, i Arbejdsløn eller i Virksomhedens øvrige Driftsudgifter. Men hertil kommer saa for Skotøjsindustrien visse særlige Vilkaar, som skal være opfyldt, idet den Forhøjelse af de nugældende Toldsatser, som man har maattet fastslaa for Skotøjsindustriens Vedkommende, i ikke ringe Grad gaar ud over en à jour Føring af de nugældende Satser, medens for Cigartoldens Vedkommende den nye Sats maa betegnes som Indrømmelse af à jour Føring af den hidtil gældende. Det maa desuden for Cigarernes Vedkommende erkendes, at de er en Luksusvare af fiskal Betydning, medens dette ikke kan siges at være Tilfældet med Skotøj, der i Virkeligheden er en Nødvendighedsartikel. Det er derfor naturligt, at man overfor Skotøjsindustrien rejser Krav om, at den særlige Hjælp, som denne Industri har krævet, og som den ogsaa har begrundet, betinges af, at saa vel Industriens Indehavere som Arbejderne indenfor denne Industri bidrager til at gøre den konkurrencedygtig i Fremtiden gennem en Billiggørelse af Produktionen og et Bidrag til disse Virksomheders Konsolidering. Denne Opgave søger det foreliggende Lovforslag at løse ved Opstilling af de Vilkaar, som jeg nu nærmere skal omtale.

Der vil for det første blive krævet af Selskaber, som fremstiller Fodtøj eller Dele til Fodtøj, at de inden den 15. Juni 1923 i en Erklæring til Indenrigsministeren forpligter sig til for de Regnskabsaar, i hvilke de særlige Toldsatser, som jeg har omtalt, er gældende, ikke at udbetale Tantième eller tilsvarende Ydelser til Direktion eller Bestyrelse. Endvidere, at det aarlige Udbytte for disse Regnskabsaar højst maa udbetales til Aktionærer og andre